

<sup>14</sup>Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. <sup>15</sup>János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én. <sup>16</sup>Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. <sup>17</sup>Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jött el. <sup>18</sup>Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Ünneplő gyülekezet, Testvéreim!

A pillanat varázsa. Így nevezzük azt, amikor valami nagyon jó dolog történik, de amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen el is illan, és megmarad utána egy jó érzés.

A karácsony sokak számára egy ilyen pillanat. Bizonyos okokból az esketési előkészítőkön a karácsony témája előkerül. Jó látni, milyen lelkesedéssel beszélnek a jegyesek gyermekkoruk szép karácsonyairól. Csillogó szemmel, talán átélve Radnóti gondolatát: Talán, ha gyermek lennék újra. Mert előtör egy-egy érzés, a boldog pillanatok, amikor valamit megéreztünk a karácsony csodájából. Az ember erre a csodára készíti is magát, illetve segítenek is nekünk: egy ilyen csillogó villogó varázslatos képet hoznak elénk az utcai díszvilágítástól, az üzletek kínálatain át, a filmek világáig. És mindezt úgy, hogy a legtöbb esetben mindebből egy valami, illetve valaki marad ki: a főszereplő: Jézus.

De itt vagyunk mi, és ezt bepótolhatjuk. És akik ma eljöttek, vagy a közvetítést nézik, azok számára ez nem is kérdés. A karácsony Jézus születésének ünnepe. Mi talán kicsit máshogy is készültünk. Már az adventi időszakba is sikerült belecsempészni valamit a közelgő ünnep hangulatából.

És ma eljött az ünnep, illetve már tegnap este elkezdődött. Nálunk fényképek készültek a gyerekek önfelelt ajándékbontásáról, a család különböző kombinációkban fényképezkedett a fa körül. Karácsonyi ételek, italok, zsi bongás. Persze tudom, hogy nem mindenkinél van olyan nyüzsgés, mint három kisgyermek mellett, van ahol ketten-hárman, máshol magányosan telik az ünnep. De valami mégis megmarad mindebből.

Megmarad mindebből?

A mai nap – a mostani karácsony kérdése ez. Mi marad meg az ünnepből?

Mert Isten nem egy pillanatnyi varázst szeretett volna adni a számunkra. Nem csupán egy érzést, amire szívesen emlékezünk hetek, hónapok, vagy akár évek múltával is. Hanem egy ajándékot, amelyre mindig emlékezhetünk, amely mindig ott lehet velünk.

Érdekes ez az ajándék dolog. A gyerekek minden egyes ajándékukról, amit kaptak, legyen az egy zokni, vagy bármilyen játék, pontosan tudják mikor és kitől kapták.

De így belegondolva, én is tudom, még évtizedek távlatából is, az ajándékba kapott dolgaimról ugyanezt.

Évekkel ezelőtt kaptunk egy ellipszis tréneret, egy szobabiciklihez hasonlító edzőgépet. Nem kell edzőterembe menni, nem kell bérletet fizetni, csupán fel kell állni rá, és nekilátni tornázni. Mégis ez a nem is kicsi szerkezet legtöbbször ruhatartó szobainas, a díszpárnáink számára kiváló tárolóhely, minden, csak nem az, amiért van, és amiért kaptuk. Azután jön az itt fáj, ott fáj, beállt a hátam, nem bírok megmozdulni. Ekkor eszünkbe jut, hogy van ez a szerkezet, ráállunk, edzünk egy fél órát, majd megállapítjuk, hogy mennyire jót tett a mozgás, milyen jóleső érzés volt, hogyan helyretette a dolgokat, és jönnek a fogadkozások, hogy mostantól rendszeresen...

aztán a következő használat az, amikor a gyerekek játszanak rajta, felmásznak rá, versenyeznek, hogy ki az erősebb. És hetek, hónapok telnek el. Pedig jó ajándék volt, örültünk neki, és mivel az esély az mindig megvan, ezért nem is szereljük szét, ott van – ahogy említettem hasznos kiegészítőként a szobában.

Mai igénk Isten ajándékáról szól. Egy olyan ajándékról, amelyet azért adott, hogy használjuk.

<sup>14</sup>Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

János evangélista, már sok-sok tapasztalattal a háta mögött írja le evangéliumát. Ő egy kicsit más, mint a többiek, ahogy Reményik Sándor fogalmaz: „János, evangélista, negyedik Külön áll, világvégén valahol, Vagy világ-kezdeten...”.

Ő a karácsonyi történetet is máshogyan fogalmazza meg. Tudva azt, hogy olvasói már ismerik Máté és Lukács leírásait, a mi hogyan történt. János már inkább a Jézussal kapcsolatos történetek háttérével, mondanivalójával, üzenetével foglalkozik. Erre helyezi a hangsúlyt.

Így van ez a karácsonyi történettel is. Az Ige testté lett...

Ezzel a négy rövid szóval írja le János, Jézus születésének történetét. Ez már a letisztult, a minden sallangtól mentes születéstörténet. De mit is jelent? Ehhez az Ige szó jelentését kell először tisztázni.

Ige – cselekvést, történést, létezését kifejező szófaj. Ezt a magyar kifejezést használjuk a görög LOGOSZ fordításaként, aminek jelentése a görög filozófiában nagyon gazdag, de jelenti többek közt: isteni erőt, amelynek a mindenség a létet, az értelmességet és a törvényszerűséget köszöni. Magyarul Isten teremtő szava, az, amikor kimondta erre a világra, hogy: legyen. És amit az Isten kimondott az megvalósult. Az isten szava teremtő szó – Logosz. Ézsaiásnál olvassuk: *ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.*

Isten Igéje, logosza – az ő lényege, hiszen ebben a világban minden, ami van az ebből ered.

[Lehet, hogy ez egy kicsit bonyolultnak tűnik, de egyáltalán nem az. Gondoljunk csak bele, hogy A feleségem kimondja hogy legyen kerti lépcső, és hipp-hopp – néhány év és megvalósul. A feleségem szava is teremtő szó. De a viccet félretéve: mi is kimondunk dolgokat, amelyek megvalósulnak, amelyek formát kapnak.]

Az Ige testté lett – tehát azt jelenti, hogy az Istennek ez a teremtő szava megjelent ebben a világban. Formát öltött, és ez nem más, mint maga Jézus Krisztus.

Ez azt jelenti amit a Zsidókhoz írt levél így ír le: <sup>1</sup>*Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhöz a próféták által, <sup>2</sup>ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk.*

Erre utal János is mai alapigénkben, amikor Keresztelő Jánost, mint az utolsó prófétát hozza elénk, aki az utolsó abban az értelemben, hogy az eljövendő Isten fiáról szólt, ér rá mutatott.

Sokszor kérdezik tőlem is – hogyan érthetjük, hallgatjuk meg az Istent? Hogy ő mit üzen? Mit kellene tennünk?

Nem, nem a papokon keresztül, nem mi mondjuk meg a tutit, a mi feladatunk csupán az, hogy elvezessünk, illetve újra és újra visszavezessünk minden embert Jézus Krisztushoz. Mondhatjuk úgy is, hogy vissza a jászolhoz.

Az Isten akaratát akkor fogjuk a saját életünkre nézve megtudni, ha élünk ezzel a számunkra elkészített ajándékkal – Jézus Krisztussal, a testé lett igével.

De hogyan? Az Ige testté lett... mondja János – de folytatja a mondatot: *közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.* János és a többi tanítvány azzal, hogy leírták, továbbadták, elmondták a Jézusról szóló történeteket, az ő beszédeit, mindazt, amit mondott, tett, tanított, ezzel lehetőséget teremtettek nekünk késői utódoknak is, hogy úgy ismerjük meg a testté lett Igét, Jézus Krisztust, ahogyan ők megismerték. És ha ez elégséges volt számukra, akkor nekünk is elégnek kell lenni ahhoz, hogy erre alapozzunk mindent.

A nagy kérdés, hogy tudjuk-e használni? Használjuk-e az Isten ajándékát, a Szentírás szavában megjelenő Igét. Élünk-e ezzel a lehetőséggel. Használjuk-e minden nap? Vagy úgy vagyunk vele, mint a Hokker család az ellipszis trénerrel. A könyvespolc díszé, könyvtámasz, levelek préselésére használható vastag, nehéz könyv, amelyet néha-néha azért előveszünk, főként akkor, ha valami problémánk van, ha valamire megoldást keresünk. Pedig, ha rendszeresen „használnánk”, akkor lehet, hogy a probléma elő sem jönne, de legalábbis hamarabb tudnánk orvosolni a bajt.

Az adventi időszakban nagyon sok szomorú hírt kaptam. Nem csak a világjárvány, hanem sok-sok betegség, gyász, megfáradás, létbizonytalanság. Ezek teherként nehezedenek ránk.

De higgyük el, van, aki ott van mellettünk ezekben még akkor is, ha nem látjuk. Isten egészen közel jött, és jön hozzánk ma is. És ott van, együtt van velünk az ő igéjében. Vigaszt nyújt, támogat, megerősít. Ahhoz, hogy ezt észrevegyük, használjuk ki a lehetőséget, vegyük kézbe Isten karácsonyi ajándékát. A legnagyobb csodát a testté lett Igét.